

РЕШЕНИЕ

№ 65

гр. Бургас, 22.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осми януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Нася Ив. Япаджиева
 Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Нася Ив. Япаджиева Въззивно гражданско
дело № 20232100502014 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл.ГПК и е образувано по въззивна жалба подадена от М. Г. Д. против Решение № 2167/25.10.2023г. по гр. дело № 2521/2023г. по описа на РС гр.Бургас с което съдът е отхвърлил предявения от М. Д., против ОДМВР-Бургас, БУЛСТАТ 129009742 иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 7 000,00 лв. (седем хиляди лв.), представляваща сбор от неплатени брутни месечни възнаграждения за периода 11.03.2020 г. – 27.05.2020 г., сумата от 100,00 лв. (сто лв.), представляваща мораторна лихва, дължима за периода 11.03.2020 г. – 28.04.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяването на иска до окончателното й изплащане, както и направените разноски по делото. Въззивникът изразява недоволство от решението като счита същото за неправилно, немотивирано и необосновано и направените изводи в противоречие с приетата от същия съд за установена фактическа обстановка и събраните по делото писмени доказателства. Сочи, че съдът превратно е приел, че заповедта за преназначаване е заповед за назначаване и че в процесния период не е имал служебно правоотношение с МВР и следователно не е имал статут на държавен служител от МВР съгласно чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР., като не е взел предвид протокол с дадени указания към ответника, че ако не приема някоя от предложените длъжности, служебното му правоотношение ще бъде прекратено на основание чл.226, ал.1, т.6 от ЗМВР. Твърди, че е видно от приложената по делото заповед за преназначаване министъра, че е преназначил на новата длъжност именно от длъжността на която е възстановен и която е заемал преди незаконното уволнение и за което не е издавана друга заповед за възстановяване. Сочи, че е налице е съществено противоречие на мотивите и изводите в обжалваното решение с фактическата обстановка и приложените доказателства и че съдът е допуснал грешка, като е приел, че в процесния период не се е намирал в служебно

правоотношение с МВР, защото не е съобразил че ЗМВР и Наредбата за /преназначаване третираят възвизника като държавен служител от МВР.

На следващо място сочи, че в първоинстанционното решение е прието, че в процесния период липсва изричен акт за назначаване и акт за встъпване в длъжност, без съдът да приеме и коментира факта, че са приложени писмени доказателства - заповед за назначаване № К-23/06.01.2014г. и акт за встъпване в длъжност от същата дата, които пораждат правни последици по отношение на възстановеното му служебно правоотношение в следствие на влязлото в сила отменително съдебно решение на 11.03.2020г. Така възстановеното служебно правоотношение е изменено със заповед за преназначаване № 8121К-6326/21.05.2020г. на Министъра на вътрешните работи и акт за встъпване в длъжност от 27.05.2020г. В процесния период не съществува друг акт, който да отменя правното действие на заповедта от 06.01.2014г. Соци, че с акта на явяване в законовия срок , държавните служители престираат своя труд пред работодателя и за него възниква задължението за насрещна престация - определяне на работно място, създаване на условия за полагане на труд, изготвяне на съответните документи, ако такива са необходими, както и възлагане на задачи за изпълнение и неизпълнението на тези задължения и поради това липса на изискуеми документи , не може да се вмени във вина на добросъвестния държавен служител и по този начин да обоснове отказ от изплащане на дължимото възнаграждение и съответните осигуровки. Твърди, че законът не изисква и други действия от държавния служител, освен явяване в указания срок и незаконно прекратеното правоотношение се възстановява от съда със съответния акт, а за работодателя възниква задължение, след явяването на държавния служител да извърши всички необходими действия за осигуряване на условия за осъществяване на възстановеното право /чл.41,ал.1 отКРБ/. Моли съдът да отмени изцяло обжалваното съдебно решение и вместо него да постановите такова, с което да осъди ответника ОДМВР Бургас да изплати на ищеца посоченото в исковата молба обезщетение в размер на 7000лв., представляващо брутното месечно възнаграждение на длъжността, на която е възстановен /3002,60 лв./ за периода от 11.03.2020г. до 27.05.2020г. ведно със законната лихва.

В срока по чл. 263 от ГПК не е постъпил отговор на в.жалба.

Въззивната жалба е допустима – същата е подадена от легитимирана страна в процеса, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт и отговаряща на изискванията на чл.260-261 от ГПК

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на осн. чл. 269, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо.

Бургаският окръжен съд като взе предвид събраните по делото доказателства, становището на страните и съобрази относимите разпоредби на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Пред РС Бургас е предявен иск от М. Г. Д. против ОДМВР гр. Бургас с правно основание чл. 176 от ЗМВР. Ищецът моли, съдът да осъди ОДМВР Бургас да му заплати сумата от 7000лв. представляваща неплатени брутни месечни възнаграждения за период от 11.03.2020г. до 27.05.2020г. ведно с мораторната лихва в размер на 100лв. за периода от 11.03.2020г. до 28.04.2023г. както и законната лихва върху сумата от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че с влязло в сила Решение на ВАС от 11.03.2020г. е отменена заповед № 8121К-1069/15.07.2014г. на Министъра на вътрешните работи с която е прекратено служебното му правоотношение с МВР и на основание чл. 232 от ЗМВР с заявление от 24.03.2020г. до Министъра на вътрешните работи, заявил желание за заемане на длъжността която е заемал преди незаконното му уволнение- *** с брутно трудово възнаграждение 3002.60лв. . Твърди се, че се явил лично в ОДМВР-Бургас за заемане на длъжността, но поради факта, че тази длъжност е била заета, със заповед на министъра на вътрешните работи от **21.05.2020 г.** ищецът е бил преназначен от длъжността *** на

длъжността „***“ на ЗЖУ – Бургас. Ищецът твърди, че от датата на възстановяването му на старата длъжност - 11.03.2020 г. до фактическото му преназначаване в ЗЖУ – Бургас на 27.05.2020 г. не му е била заплащана работна заплата от ОДМВР-Бургас, въпреки, че такава му се дължи, като през този период той не е полагал труд при друг работодател и не е имал доход от друг вид дейност. В съдебно заседание ищецът се явява лично, поддържа иска, ангажирани са доказателства.

В срок е постъпили отговор на исковата молба от ответника – ОДМВР Бургас, който на първо място оспорва допустимостта на иска считайки, че не е надлежна страна в производството. На следващо място се оспороват исковете като неоснователни с аргумента, че до възстановяване не е автоматично с влизане в сила на решението за отмяна на уволнението и докато се осъществят всички елементи от фактическия състав по възстановяването ищецът не е полагал труд и не му се дължи трудово възнаграждение за този период. Изразено е и становище, че незаплатените месечни възнаграждения за процесния период следва да се претендират като вреди по ЗОДОВ. Моли се исковете да бъдат отхвърлени изцяло.

Установява се от предствената Заповед № 8121К-1069/15.07.2014 г. на министъра на вътрешните работи, че на ищеца е било наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е било прекратено служебното му правоотношение с МВР. Видно от представеното Решение № 14/28.03.2016 г., постановено по адм.д. № С-71/2014 г. по описа на ВАС, заповедта за уволнение е било отменена, като решението на ВАС е било потвърдено с Решение № 3745/11.03.2020 г. по адм.д. № 13659/2019 г. на ВАС – петчленен състав и е влязло в сила на 11.03.2020 г. Не се спори, че ищецът е заявил желание да бъде възстановен на заеманата преди незаконното му уволнение длъжност – *** и в тази връзка е подал Заявление вх. № 812100-4585/24.03.2020 г., до министъра на вътрешните работи. Тъй като длъжността която е заемел преди уволнението не е била вакантна, на ищеца е било предложено да избере измежду свободните ръководни длъжности в МВР, той избрал длъжността „***“ в ЗЖУ – Бургас към ГД „Национална полиция“. По делото е представена, Заповед № 3121К-6320/21.05.2020 г. на министъра на вътрешните работи видно от която М. Г. Д. е преназначен от длъжността „***“ на длъжността „***“ в ЗЖУ-Бургас, със специфично наименование „***“ и с основно месечно възнаграждение в размер на 1496лв. Видно от представения Акт за встъпване в длъжност на 27.05.2020 г. въззивникът е встъпил в длъжност *** в Зонално жандармерийско управление – Бургас към Д „Жандармерия“ при ГД „Национална полиция“. С решението си БРС е отхвърлил предявения иск. Видно от изложените мотиви съдът е приел, че претендираното възнаграждение не се дължи, тъй като в този период от време ищецът не е полагал труд, а предвиденото в ЗМВР месечно възнаграждение за държавни служители се дължи за положения от тях труд по служебно правоотношение. Приел, е че посещения на ищеца в ОДВР Бургас са били свързани с представяне на документи във връзка с предстоящото заемане на длъжността, която той е избрал след отмяната на дисциплинарното му уволнение и тези действия представляват подготовка за бъдещото заемане на тази длъжност, но не представляват същинско изпълнение на служебни задължения, вменени на длъжността „***“.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на осн. чл. 269, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо.

Настоящия състав вземайки предвид изложеното от ищеца в исковата молба, че „след влизане в сила на решението на административния съд с което се отменя заповедта с която е уволнен служебното му правоотношение е възстановено от 11.03.2020г. и е изпълнявал всички указания които е получавал от работодателя, то за този период му се следва възнаграждение и задължително здравно и социално осигуряване от ОДМВР“, счита че претенцията на ищеца – „за заплащане на възнаграждение“ е била ясна и правилно първоинстанционния съд е определил основанията на предявения иск.

Основния спор по делото е дали на ищеца се дължи възнаграждение за периода от влизане в сила на решението на административния съд с което е отменено дисциплинарното уволнение до встъпването му в длъжност „***“ в ЗЖУ-Бургас, със специфично наименование „***“.

Разпоредбата на чл. 232 от ЗМВР предвижда при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР се възстановяват на предишната длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение се явят в съответната структура. В случаите когато обаче предишната длъжност не е вакантна или е съкратена е предвидена възможност възстановяване на друга длъжност в рамките на съответния вид по чл. 143, ал.1 от ЗМВР. Възстановяването на заеманата от държавния служител в МВР не следва автоматично с отмяна на заповедта за уволнение, а възстановяването на същата длъжност е под условие, а именно ако длъжността е вакантна. Затова и не може да се приеме, че с влизане в сила на решението на административния съд, ищецът е възстановен на заеманата от него длъжност, тъй като същата е заета. В тази връзка и доводите на ищеца, че през периода за който е претенцията е бил държавен служител по чл. 142, ал.1 т.1 от ЗМВР, тъй като служебното му правоотношение е възстановено по силата на съдебното решение са неправилни. Възстановяването на заеманата от държавния служител в МВР на друга "равностойна длъжност" не следва автоматично с отмяна на заповедта за уволнение, а за да бъде възстановен на заеманата длъжност или друга равностойна е необходимо, съгласно чл. 232 от ЗМВР, изпълнението на сложен фактически състав включващ на първо място отмяна на заповедта за уволнение с влязло в сила решение и в 14дневен срок явяване на държавният служител в съответната структура на МВР за да бъде възстановен на предишната или друга равностойна длъжност, която да заеме. При констатиране от адм.орган, че предишната заемана длъжност не е вакантна на служителя следва да се отправи предложение за заемане на друга "равностойна длъжност" и ако приеме да заеме длъжността, която му е предложена като равностойна същия се възстановява на съответната длъжност. В конкретния случай на ищеца е било известно, че не е възможно възстановяването му на същата длъжност - „***“, тъй като длъжността е заета, поради което и твърдението му, че е той е полагал труд на тази длъжност не може да бъде споделено. След като ищецът е подал заявление на 24.03.2020г. т.е. в законоустановения срок, с което е заявил желанието за възстановяване, в изпълнение на чл. 232 от ЗМВР са предприети действия по възстановяване на служителя на друга длъжност в рамките на съответния вид по чл. 143, ал. 1 от ЗМВР и след като ищецът е приел една от предложените му длъжности на 21.05.2020г. е издадена заповед за преназначаване. Компетентният орган е спазил процедурата по чл. 7, ал. 2 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г., като служителят е бил преназначен на равностойна длъжност при спазването на разпоредбата на чл. 7, ал. 6 от наредбата. Видно от акта за встъпване, на 27.05. 2020г., ищецът е встъпил в длъжност. Именно от датата на встъпване в длъжност, ищецът е започнал да изпълнява служебните си задължения за което му се дължи съответно уговореното възнаграждение.

Съдът не споделя и изразено от въззивника становище, че разпоредбата на чл. 177 от ЗМВР, задължава работодателя да изплаща възнаграждение на държавния служител без да е поставено условие за реално полагане на труд. Разпоредбата на чл. 32 от Закона за държавния служител предвижда, че за изпълнение на държавната служба държавният служител има право на брутна заплата, която включва основна заплата и допълнителни възнаграждения.

Докато трае процеса на възстановяване на конкретна длъжност, ищецът не е полагал труд и не е изпълнявал каквито и да е служебни задължения. Той не е имал възможност да изпълнява служебните си задължения, нито с оглед заеманата длъжност да възлага дейности на други служители или да осъществява контрол върху дейността им. Самия ищец в представените писмени бележки сочи „реалното изпълнение зависи от условията и контрола които следва да е създал работодателя.....на практика не съм допуснат до изпълнение на служебните задължения поради едностранната воля на ответника въпреки личното ми явяване....не е ми е създал никакви условия за реално изпълнение на каквато и да е длъжност, не ми е определил работно място и дори не ми е издал пропуск за достъп до служебните помещения на ОДМВР Бургас“. Според настоящия състав до встъпването в длъжност ****“ в Зонално жандармерийско управление – Бургас, ищецът не е изпълнявал каквито и да е служебни задължения в ОДМВР - Бургас. Правилен е извода направен от РС Бургас, че явяването на ищеца в сградата на ОДМВР Бургас не е било за да полага труд и да изпълнява служебни задължения произтичащи от заеманата длъжност, а с оглед подготовка и представяне на документи необходими за заемане на новата длъжност. Установено е, че от датата на влизане в сила на решението на ВАС – 11.03.2020г. с което е отменена заповедта с която на М. Г. Д. е наложено наказание дисциплинарно наказание „уволнение“ до встъпването му в длъжност - 27.05.2020г. са изминали повече от два месеца, през който период от време ищецът не е бил ангажиран по друго трудово правоотношение, не е заемал друга държавна длъжност, но същия не е изпълнявал служебни задължения в ОДМВР Бургас, и на ищеца не се дължи претендираното възнаграждение.

За яснота настоящата инстанция, счита за необходимо да отбележи, че процедурата по възстановяване на друга длъжност по чл. 232 ЗМВР и чл. 7 от Наредбата от 17.07.2014 г. на МВР е завършила с положителен за ищеца административен акт, като ищецът е бил преназначен на избраната от него длъжност съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5 от наредбата, но това преназначаване се е забавило във времето и не се спазени установените срокове. Съгласно чл. 7, ал. 8 от наредбата: "Преназначаването по ал. 1, т. 5 се извършва в тридесетдневен срок от явяване на държавния служител да заеме длъжността, на която е възстановен, като когато длъжността не е свободна, служителя следва да бъде преназначен с акт на органа по назначаването. Администрацията не е спазила срок, като същата е предприела действия по преназначаването му едва на дата 21.05.2020г., т. е. след изтичането на 30- дневния срок от подаването на заявлението му за възстановяване на заеманата преди уволнението му длъжност, предвиден по чл. 7, ал. 8 от Наредбата.

Поради съвпадане на изводите на двете инстанции, и при споделяне на мотивите на първоинстанционния съд, към които настоящият състав препраща на основание чл. 272 от ГПК, решението на РС - Бургас като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от изложеното Бургаския окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2167 от 25.10.2023г. постановено по гр. д. № 20232120102521 / 2023 г. по описа на РС – Бургас .

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок който тече от 22.01.2024г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____